

David Bolton
Az Újszövetség alapvető jellegzetessége

2a rész: Szellemi természet

by David Bolton at christcenteredchristianity.com

Most visszatérünk az Újszövetség második lényeges jellemzőjéhez. Az Újszövetség, mint ahogyan azt az első részben megtárgyaltuk nem csak *mennyei* természetű, hanem *szellemi* természetű is. Amint láttuk az *Ószövetség* alapvető jellemzőit tekintve *lelki* és *külső* volt, ezzel szemben az *Újszövetség* lényegét tekintve *szellemi* és *belső*. Másképpen fogalmazva a korábbi kívülről befelé, míg az utóbbi belülről kifelé munkálkodik. Fontos megértenünk ezt a különbséget, mert a keresztyéneknek lehetőségük van az Újszövetség *biztosította feltételek* között a megigazulásra, de ők mégis az *Ószövetség* *alapelve* szerint próbálják meg kimunkálni megszentelődésüket. Ennek elkerülhetetlen eredménye szellemi bekorlátozottság, csalódottság és megkötözöttség.

Lehetséges, hogy a gyülekezet közösségi élete nem éri el az Újszövetség szerinti gyülekezeti élet szellemi kifejezőmódját, ezért feladják és a világnak tetsző, halott vallásos formák szerinti, Ószövetségi gyülekezeti életet élnek. Ez nem olyan valami, ami egyszerűen csak előfordulhat, hanem az Egyház több évszázados története igazolja, hogy megfelelő idő után szinte elkerülhetetlenül bekövetkezik. Csak az Újszövetség lényegi természetéről a szívünkbe kapott mély kijelentés képes megszabadítani bennünket az Ószövetségi stílusú személyes és testületi vallásosságba hajló tartós és veszélyes tendenciáktól.

Két szövetség, két ember

Az Ószövetség és az Újszövetség közötti különbség világos felismerésében segít bennünket, ha először megnézzük az „első Ádám” és az „utolsó Ádám” közötti alapvető különbséget. Ennek a két szövetségnek a természete jellemző módon kapcsolódik ennek a két embernek a természetéhez.

Ézsaiás azt mondja nekünk, hogy Isten Szolgája, Messiás adatik nekünk, mint “*népnek szövetsége*”. (Ézsaiás 42:6) Az Újszövetség ezért Krisztusban testesül meg, és benne foglaltatik egybe. Tekintettel arra, hogy Ő Maga a szövetség, a szövetség olyan jelleget ölt, amilyen Ő Maga, személy szerint. Pál betekintést ad nekünk Krisztus, “*az utolsó Ádám*” természetébe:

“Így is van megírva: Lőn ’*az első ember, Ádám, élő lélekké*’; az *utolsó Ádám megelevenítő szellemé*.” De nem a szellemi az első, hanem a lelki, azután a szellemi.” (1 Korintus 15:45-46).

Itt azt látjuk, hogy az „*utolsó Ádám*” jellemzője „*szellemi*” ezzel szemben „*az első (ember) Ádám*” jellemzője „*természeti*” volt. Az „*utolsó Ádám*” egy „*életet adó szellem*”, az „*első Ádám*” azonban „*élő lélek*”, azaz „*természeti*”. Az Újszövetség természete tehát - lényegét tekintve - Krisztus természetéből adódóan „*szellemi*” és „*életet adó*”. Az Ószövetség ezzel szemben - lényegét tekintve - „*természeti*”, azaz *lelki*, és ezért Ádám természetéből adódóan az ő újjászületetlen leszármazottai számára „*halált-hozó*.”

Két szövetség, két fa

A könnyebb érthetőség érdekében szükséges visszamennünk az Éden Kertjébe az ott elültetett két különleges fához. Ott azt látjuk, hogy Isten az Ő képére teremtette az embert és elhelyezte őt a Kertben. A kertben összesen *három* fajta fa volt:

„És ültet az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezi az embert, akit formált. És növeszt az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját.” (1 Mózes 2:8)

A kertben elültetett fák többsége az első típusba tartozott: *“kedves a szemnek és eledelre jó.”* Ezek az ember **fizikai** részének (a testnek) a táplálására voltak teremtve. A második az *“élet fája”* volt. Ennek a fának a rendeltetése az ember **szellemi** részének a táplálása volt, ami nem teremtett volt, hanem Isten örökkévaló élete áradt belőle. A harmadik a *“jó és a gonosz tudásának fája”* volt, ami az ember **lelki** részét képes táplálni a saját maga által megszerzett és önmaga felé való elszámolás *jó és gonosz tudásával*.

Ádám azt a parancsot kapta, hogy ne egyen erről az utolsó fáról, mert akkor meghal. Isten terve az volt, hogy az ember elsődlegesen szellemi lény legyen és egy bensőséges közösségben éljen Istennel, aki Szellem. Az ember lelke (ami gondolkozásból, akaratból és érzésekből áll) úgy volt megteremtve, hogy az alá legyen rendelve a szellemének, a test pedig a lélek kontrollja alatt legyen. Ez volt Isten teremtési rendje. Miután Ádám azt választotta, hogy a jó és a gonosz tudásának fájáról eszik, ezért az ő lelke kijött a szelleme alárendeltségéből, és egy független, elsődleges, uralkodási pozícióba emelte fel magát. Az engedetlenségének következményeként Isten megtiltotta neki az élet fájához való hozzáférést. Szelleme ez által elszakadt az Isten szerinti élet táplálékául szolgáló Isten-adta értelemről és az örök élet elnyerésétől. A jó és a gonosz lelki tudás birtokában most már személyes elszámolással tartozik az általa megszerzett erkölcsi ismeret alapján. Ezen ismeret bármiféle megszegése bünt képez számára, amivel el kell számolnia. Kiérdemelt volt halálos ítélete és az be is következett.

Ádám a bűne miatt egy független - lélekközpontú - lényé változott, aki elvágta magát a benne lakó élettől és a szellemi birodalom valóságától. A bukott lelke felnövelte és kifejlesztette benne az önismeretet, saját maga fontosságát és saját érdekét. Hasonlóképpen növekvő mértékben rabszolgájává vált a fizikai teste érzéseinek és vágyainak, valamint a körülötte lévő fizikai világ érzéki örömeinek.

Az Ószövetség Ádám bukott gyermekei számára adatott. A szellemileg újjászületetlen állapotuk, természeti emberük jellege miatt csak az volt elérhető számukra. Isten a későbbiekben már nem tudta szellemi módon kijelenteni Magát és az Ő Igéjét számukra, ezért az Ószövetségben minden külső és anyagi jellegű kellett, hogy legyen. Ami mennyei és szellemi volt, azt szimbolikusan kellett bemutatni, vagy fizikálisan megjeleníteni, úgy hogy az érzékelhető és megérthető legyen a természetes elme, a természetes érzékek szintjén.

A Törvény élettelen kötőablakra volt írva, ami valakinek a gondolatán és akaratán keresztül, kívülről munkálkodik, az engedelmisség - önként vállalt – kényszere alapján. Lényegét tekintve az Ószövetség vallása lelki volt, ami a természeti ember külső megreformálásán munkálkodott, azonban híjával volt annak az életet adó erőnek, ami belülről kifelé munkálkodikva képes lenne szellemi embert létrehozni. Hasonló a jó és gonosz tudásának fájához: a Törvény jónak látszott...jó ízűnek tűnt...hasznos volt bölcsesség elérésére, de végső soron nem életet és megigazulást, hanem kárhoztatást és halált eredményez. Ezért hívta azt Pál „*a halál és a kárhoztatás szolgálatának*” (2 Korintus 3:7-9).

Istennek azonban sosem állt szándékában, hogy csupán megreformálja, megtisztítsa vagy átalakítsa a természeti embert, a jó és gonosz tudásának fája „jó oldala” szerint. A lélek sosem képes szellemivé válni csupán saját erő kifejtése által, kívülről befelé munkálkodik. Ez csak „vallást” és erkölcsös életet képes létrehozni. Egyedül a Szellem képes a lelket szellemivé átformálni, mert az Úr végső soron szellemi és nem „vallásos”. Neki új teremtetéseket sorát kell létrehozni és nem csupán a régi természetet „átalakítania”! Nem szabad elfelejtenünk, hogy ennek a fának a „jó oldala” éppen olyan halott, mint a „gonosz oldala”!

Isten végső tervének megvalósítása érdekében szükséges volt, hogy eljöjjön az utolsó Ádám és véget vessen mindennek, ami a jó és a gonosz tudásának fájával volt kapcsolatos. Jézus – a második Ádám - teljes engedelmisséggel, mindent Magára vállalva és betöltve a feltételeket kiengesztelte az Atyát és odaszegte a fára az „*ellenünk szóló kézírását...és eltette azt az útból*” (Kolossé 2:14). De Ő nem csupán azonosulva azzal Magára vállalt mindent, hanem azzal egy időben felvitte a keresztre – az első Ádám - halálos gyümölcséből részesült egész, bukott Ádám fajta. Végezetül, amikor sebeiből csöpögő vérral a fán függött, örökre összetörte ama régi kígyó fejét. Mindaz, ami ebben benne foglaltatott és kapcsolatos volt a Bűnbeeséssel minden megítélésre került és Jézus győzelmet aratott azok fölött a kereszten.

Az utolsó Ádám ez által legyőzte a halált és feltámadása által „*életet adó szellemmé vált*”. Mint „mennyei ember” felment és egy minőségileg új nemzetség fejeként az Atya jobbára ült. Ott, az Újszövetség Közbenjárójaként a vérét Isten trónjára kiárasztva, megnyitotta mindenki számára az „*új és élő utat*” (Zsidó 10:20). Az „élet fájához” vezető út már nincs kérubok és villogó kardok által elzárva. Mindannyian meghívást kaptunk, hogy jöjjünk és szabadon részesüljünk az élet kegyelmi ajándékaiból. Amikor valaki részesül Krisztusból hit által, ez az ajándék kiárad a

szellemi emberre, életet, világosságot, megigazulást és erőt hozva az egész lényébe, átformálva őt belülről kifelé.

Az Újszövetség ezért az “utolsó Ádám”, és az “élet fája” természete alapján az élet és a kegyelem szövetsége. Sokkal inkább mennyei és szellemi, mint természeti és lelki. Belülről kifelé munkálkodva, Isten eredeti rendje szerint helyreállítja az ember szelleme, lelke és teste helyes kapcsolatát. Isten parancsolatai a Szellem által a szív - és az elme élő tábláira vannak írva, és így a Szellem azt eredményezi számunkra, hogy az Ő parancsolataiban járva és megtartva azokat, az engedelmesség jó gyümölcseit teremjük meg az életünkben. (Ezékiel 36:27) Ilyen módon “*az élet szellemének törvénye Jézus Krisztusban*” felszabadított minket “*a bűn és a halál törvényétől*” (Róma 12:1-2) Hasonlóképpen ugyanezen Szellem által, ahogyan kitartóan szemléljük Jézus Krisztus arcát átváltozunk Krisztus képére dicsőségről dicsőségre. (2 Korintus 3:18)

Az Újszövetség az elejétől a végéig szellemi és életet adó.

* * *

Forrás: <http://christcenteredchristianity.com/other-writings/the-essential-character-of-the-new-covenant-part-2-its-spiritual-nature/>

Fordította: Abonyi Sándor

Hungary, Jászberény, 2013-04-24